

Příloha 6

Příběh U lékaře

Jednoho rána Majdu rozbolel zoubek. Plakala, a tak maminka rozhodla, že půjdou k zubaři.

“Ne, já nikam nepůjdu!” bránila se Majda a utekla do svého pokoje. Skočila jsem jí na klín a řekla jsem: „Majdo, neplač. Pláčem nic nevyřešíš. Zoubek bude bolet ještě víc.

Poslouchej dobře, co ti povím.“

“Co mi povíš?” zeptala se.

“Zoubek bolí, protože je v něm kaz.“

Majda přestala plakat a zvědavě se na mě podívala.

“Vzpomeň si, kolikrát sis vzala na noc bonbon a potom sis nevyčistila zuby. A bonbony dokáží zoubky pěkně potrápít. Ted’ už ti nemůže pomoci nikdo jiný než zubní lékař.

Nemusíš se ho ale bát. V ordinaci se posadíš do velkého zubařského křesla, otevřeš pusu a lékař ti zoubek spraví. Nejdříve do něho bude chvílku vrtat, aby odstranil kaz, a potom tu vyvrтанou díрку zalepí plombou. A zoubek bude zase zdravý jako dřív. Bude to trvat jenom chvílku, pak už tě nic bolet nebude.“

Majda seděla a mračila se. *„Jak to všechno můžeš vědět? Kočku přece zuby nikdy nebolí,“* řekla trochu nazlobeně.

“Panička mi to vyprávěla. Říkala také, že se některé děti v ordinaci neumí vůbec chovat. Nepozdraví, brečí, kopou nohama, rozhazují rukama a nechtějí si do zubařského křesla ani sednout. Doufám, že něco takového ty dělat nebudeš. Až přijdeš s maminkou do ordinace, slušně pozdrav a odpověz na všechno, na co se tě lékař zeptá. A až tě posadí do křesla a řekne ti, abys otevřela pusu, tak to udělej. Zatímco ti bude zoubek spravovat, zavři oči a představuj si něco moc hezkého. Nemysli na bolest, ale mysli třeba na to, jak jste byli v restauraci a jaké to tam bylo. Uvidíš, že zoubek bude spravený raz dva. A než odejdeš z ordinace, lékaři hezky poděkuj a všem řekni na shledanou. Doufám, že se za tebe maminka nebude muset stydět.“

Majda chvíli přemýšlela, ale v zoubku to zase začalo cukat, až jí vyhrkly slzy. Rozběhla se zpátky k mamince.

“Tak pojďme k tomu zubnímu lékaři,“ řekla tiše a přivírala oči bolestí.

Maminka tomu nemohla uvěřit. Vzala Majdu do náruče a přitiskla si ji k sobě. *„Majdičko, ty jsi ale rozumná holčička! Mám z tebe velikou radost.“*

Než odešly, Majda na mě jukla do pokoje a zamávala mi. Ukázala jsem jí sevřené tlapičky, jako že jí držím palce, a zašeptala jsem: *„Bud’ statečná!“*

Za necelou hodinu byly zpátky. Majda si poskakovala a prozpěvovala si: *„Už mě nic nebolí, tralala, tralala.“* Maminka se usmívala.

Majda mi pak pověděla, že se chovala vzorně. V ordinaci všechny slušně pozdravila.

Potom si nechala ošetřit zoubek a udělala přesně to, co jsem jí řekla. Když odcházela, dostala za odměnu obrázek. Slušně poděkovala a všem řekla na shledanou. Pan doktor i sestřička jí zamávali a mamince řekli, že tak hodnou holčičku už dlouho v ordinaci neměli.